

Aar, jeg tror ikke, jeg har Uret, naar jeg siger — men man kan jo huske fejl —, at Dr. Petersen antydede, at der maa- ske kunde avles 100 Millioner hvert Aar.

Der er altsaa Muligheder der, og saa er det ingenting mod de Muligheder, der foreligger for Avl af Blaamuslinger. Blaamuslingen kræver kun for at trives frisk Vand og Overflade. Risknipper er Overfladen. Der sætter den sig og vokser. Mennesket har intet at bestille, man behøver ikke en Gang at se til. Naar den passende Tid er gaaet, skal blot Risknip- pet tages op, og saa er det fuldt af store, fortrinlige Blaamuslinger. Der kan avles i de danske Fjorde og langs Kysterne mange Gange 50 Millioner Blaamuslinger. Man har en saadan Avl i Holland, og i Hollands sydlige Fjorde, som er smaa i Sammenligning med de danske Fjorde, avler man hvert Aar 30 Mill. kg Blaamus- linge, hvorved man skaffer sig en sam- fundsmæssig set meget betydende Nærings- mængde, for Blaamuslingen er lige saa nærende som Sødmeik. De smager endog godt, siger Johannes Petersen. Jeg tror ikke, at det er indiskret at sige, at Dr. Petersen foretrækker dem for Østers. Men — og det vil jeg understrege — her er ikke Plads for nogen Mellemand mellem Staten og om jeg maa bruge det Udtryk, Blaamuslingen. Det er et Stykke oplagt Statssocialisme. Da nu selv de mest kon- servative i vort Land, ogsaa i dette høje Ting, paa Grund af Krigen er blevet for- trolige med Statsdriftens fortræffelige Egen- skaber, haaber jeg, man hos os hurtigst muligt vil udnytte den enestaaende Mulig- hed, som foreligger her.

Gaar vi saa til Havet, viser det sig, at der med Hensyn til det egentlige Fiskeri er langt større Muligheder, end man hid- til har tænkt sig, blot man lægger de bio- logiske Hovedsynsmaader til Grund. Det er naturligvis ogsaa her om at gøre, at man ikke lægger Vægt paa det, der ikke betaler sig, men søger at faa fat der, hvor der er mest Udbytte at hente. Jeg skal illustrere det ved et Eksempel. For at man kan faa 1 kg Torsk, maa man regne med, at Torsken har fortæret 100 kg le- vende Væsener i sin Levetid, men Rød- spætten fortærer, indtil den vejer 1 kg, gennemsnitlig kun 10 kg levende Væsener. Det er særlig værd at bemærke, hvis de to Fiskearter ernærer sig af samme Føde, hvad de nu ikke gør. Men altsaa, det er 10 Gange fordelagtigere at kultivere Rød- spætter end Torsk, hvis de i øvrigt har samme Betingelser, men det har de ikke. Det

er saa heldigt, at Rødspætten, der betaler Arbejdet bedst, er den, der hos os har de store Betingelser. Vi er jo delvis inde paa denne Fangst, det ved jeg selvfølgelig nok. Vi fanger Rødspætten i de vestlige Bred- ninger af Limfjorden og saar den ud i de østlige Bredninger. Det, jeg ønsker, er, at Staten — atter her med de rette sag- kyndige til Raadgivere — i endnu større Stil end hidtil skal udnytte alle de Mulig- heder, der her findes, og gøre det paa en saadan Maade, at det ikke kommer nogen Enkeltmand til gode, men det hele Folk. Det bør være Staten, der fisker, og som saa ved Hjælp af Fiskere faar sin Rigdom opfanget.

Men endnu langt mere udbyttegivende for Staten vilde det kunne blive, om Sta- ten paa rationel Maade drev Aalefiskeri. Saadan som det er ordnet i Øjeblikket, er hele vort Fiskeri af Aal i allerhøjeste Grad gammeldags og irrationelt og hviler delvis paa Principper, der er fuldkommen urimelige. Fiskeren generes i sin Bedrift af den taabelige Aalegaardsret, og hele Samfundet lider under, at Fiskeriet ikke er bragt i Overensstemmelse med Viden- skabens aldeles sikre Viden om Aalens Livshistorie. Nu ved jeg naturligvis nok, at alle Medlemmer i dette Ting kender Aalens Livshistorie, men af Hensyn til Foredraget tør jeg maaske nok have Lov til ganske kort at gøre opmærksom paa, hvad det er, der er det væsentlige ved den.

Aalen yngler ude i Atlanterhavet. Derfra vandrer Yngelen ind mod de briti- ske Øer og mod Europas Fastland, og inde ved Kysterne tager Aalen Ophold dels i Tangen, Aalegræsset, langs Kysten, eller ogsaa vandrer den ind ad Aaerne og videre ind i Landet og tager Ophold i Søer og Bække eller i et hvilket som helst Vandhul, den kan komme til derinde i Landet. Der æder den sig tyk og fed væsentlig ved at fortære Smaadyr. Naar Aalen saa har provianteret langt inde i Landet — og det er tilmed de bedste Aal, nemlig Hunnerne, der bliver meget større end Hannerne —, vandrer de den mod- satte Vej af deres Ungdomsvandring, ud mod Havet, men de vandrer kun om Nat- ten, og naar de endelig er naaet ud mod Kysten, glider de langs Kystlinien videre fremad, ud til Atlanterhavet. Det er Bio- logien. Hvilke Slutninger kan der nu drages heraf for et samfundsmæssigt rationelt Aalefiskeri? For det første — og det er alle fortrolige med — at man kan tage hver eneste Aal, der er paa Vandring ud ad, da man ellers aldrig ser den mere,